

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

J. nr. : 438

7. december 2004

Supplerende besvarelse af spørgsmål 31 fra Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, som er stillet ved skrivelse af 28. oktober 2004.

Spørgsmål:

Ministrene bedes kommentere henvendelsen af 22. oktober 2004 fra Danmarks Fjerkræavlerforening for Raceavl, jf. alm. del – bilag 45.

Svar:

I min besvarelse af 15. november 2004 oplyser jeg, at Miljøministeriet er anmodet om bemærkninger, idet bekendtgørelse nr. 366 af 10. maj 1992, som er omtalt i fjerkræforeningens skrivelse, hører under miljøministerens ansvarsområde.

Jeg kan hermed orientere udvalget om, at Miljøministeriet har oplyst følgende:

” I bekendtgørelsens § 3, stk. 1 nr. 2 angives, at ”ved ikke erhvervmæssigt hønsehold forstås et dyrehold på højst 30 stk. høns”. Et hønsehold på mere end 30 stk. høns betragtes som erhvervmæssigt dyrehold, og skal som sådan overholde de generelle regler for placering, indretning og drift i husdyrgødningsbekendtgørelsen¹.

30 høns må almindeligvis antages at være den maksimale grænse for, hvad der kan betegnes som hobbyhold i byzone- og sommerhusområder. Genresourceudvalget i Fødevareministeriet har tidligere oplyst, at man er bekendt med problemet om begrænsning i størrelsen af hønseholdet i forhold til at opformere racebestande og oplyser, at der er nedsat en intern arbejdsgruppe, som skal belyse problemets omfang.

I henvendelsen fra Danmarks Fjerkræavlerforening for Raceavl gøres endvidere opmærksom på, at kommunerne har forskellig tolkning af, hvad 30 stk. høns omfatter, og at bekendtgørelsen giver kommunerne mulighed for at begrænse eller helt at forbyde dyrehold i visse områder.

---

¹ Bekendtgørelse nr. 604 af 15. juli 2002 om erhvervmæssigt dyrehold med, som bl.a. er ændret med bekendtgørelserne nr.161 af 17. marts 2004 og nr. 813 af 19. juli 2004.

Uddelegeringen af reglerne i bekendtgørelsen om ikke-erhvervsmæssigt dyrehold, uhygiejniske forhold m.m. til landets kommunalbestyrelser er sket ud fra et overordnet princip om, at beslutninger bør træffes af den myndighed, som er tættest på den enkelte borger.

Såfremt kommunerne ikke havde denne mulighed for at regulere mindre dyrehold og herunder inddrage lokale forhold, kan det ikke udelukkes at det ville være nødvendigt at fastsætte langt mere restriktiv generel regulering på området for at imødegå sager om naboklager. ”

Henriette Kjær

/ Birgit Gottlieb